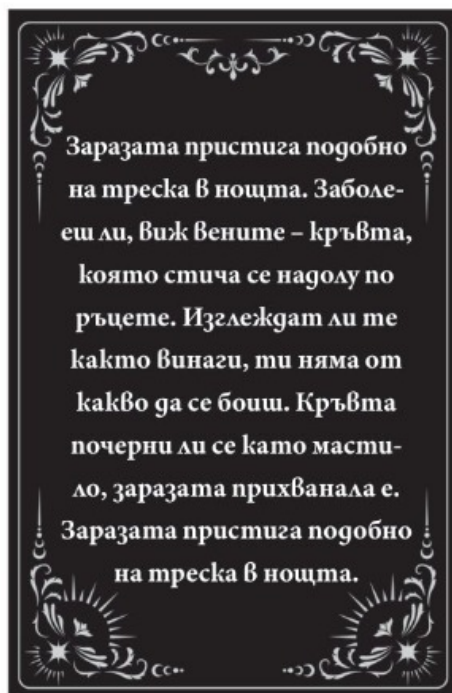

Глава едно

Бях деветгодишна, когато Докторите дойдоха в къщата за първи път.

Чичо ми и хората му ги нямаше. Братовчедка ми Айюни и братята ѝ си играеха шумно в кухнята, а леля чу блъскането по вратата едва когато първият мъж в бяла роба вече беше в салона.

Тя нямаше време да ме скрие. Аз спях кротко като котка край прозореца. Когато ме разтърси, за да ме разбуди, гласът ѝ беше наситен със страх.

– Върви в гората – прошенна тя, – отлости прозореца – и нежно ме избута през дървената рамка на земята отдолу.

Не паднах върху топла лятна трева. Главата ми се удари в един камък и запремигнах. Причерня ми пред очите от замаяно усещане за гадене, а главата ми беше обвита в ореол от червена, лепкава топлина.

Чух ги вътре в къщата; стъпките им тежки, злобещо решителни.

„Стани – извика гласът в главата ми. – Стани, Елспет.“

Надигнах се нестабилно на крака, отчаяна да се добера до началото на гората, точно отвъд градината. Обгърна ме мъгла и макар без талисмана в джоба ми, аз хукнах към дърветата.

Но болката в главата ми беше твърде силна.

Паднах повторно; по врата ми се стичаше кръв.

„Те ще ме хванат – извиках, обезумяла от страх. – Ще ме убият.“

„Никой няма да те нарани, дете – изръмжа той. – А сега стани!“

Опитах се. Опитах се яростно. Но главата ми беше твърде засегната и пет отчаяни крачки по-късно – началото на гората беше толкова близо, че можех да доловя нейния аромат – аз припаднах върху пръстта, студена и безжизнена.

Сега знам, че онова, което се случи впоследствие, не беше сън. Не може да е било сън. Когато припаднах, хората не сънуват. Аз далеч не сънувах. Но не знам как иначе да го нарека.

В съня мъглата се просмука в мен, гъста и тъмна. Бях в градината на леля точно както само миг по-рано. Можех да виждам и чувам – да подуша въздуха, да усетя пръстта под главата си, – но бях вцепенена, неспособна да помръдна.

„Помощ – извиках немощно. – Помогни ми.“

Стъпки отекнаха в съзнанието ми, тежки и настойчиви. Съзри се стекоха по бузите ми. Изкривих лице от болка, но не можех да видя; зрението ми беше замъглено, сякаш се опитвах да гледам под морска вода.

Остра, ядна болка плъзна по ръцете ми и вените ми изведнъж почернях като мастило.

Извиках. Виках, докато светът около мен изчезна – зрението ми се сви като тунел и накрая всичко потъна в мрак.

Събудих се под една елша, под прикритието на мъглата и гъстата горска зеленина. Болката във вените ми беше изчезнала. Някак, с разцепена глава, бях успяла да се добера до началото на гърветата. Бях избягала от Докторите.

Щях да живея.

Дробовете ми се издуха и изхлипах от щастие, докато умът ми все още се бореше с прииждащата паника, която заплашваше да ме обземе.

Едва когато се надигнах до седнало положение, усетих болката в ръцете си. Погледнах надолу. Дланите ми бяха издраскани и ожулени, а пръстите ми напоени с кръв там, където набитите ми сега с пръст нокти бяха изпочупени. Около мен земята беше разровена, а тревата омачкана. Нещо или някой я беше сплескал.

Нещо или някой ми беше помогнал да пропълзя на безопасно място през мъглата.

Той така и не ми каза как беше придвижил тялото ми през онзи ден, как беше успял да ме спаси. Това си остава една от неговите многобройни тайни, неизказана, почиваща безжизнено в мрака, чиито пастири бяхме ние.

И все пак тогава за първи път аз спрях да се боя от Кошмара – от гласа в моята глава, създанието със стран-

ни жълти очи и зловещ, гладък глас. Единайсет години по-късно аз ни най-малко не се боя от него.

Дори и да трябва.

Същата онази сутрин крачех по горския път, за да се срещна с Айони в града.

Сиви облаци затуляваха пътя напред и пътеката беше хлъзгава – обрасла с гъст мъх. Гората пазеше водата си, тежка и влажна, сякаш за да се опълчи на неизбежната смяна на сезоните. Само от време на време по някой кучешки дрян се открояваше напред изумруденото сияние, а червено-оранжевите му краски грееха сред мъглата, огнени и горди.

Изпод един чемшир изпърхаха птички, сепнати от тровавата ми походка, и политнаха нагоре във вихрушка, а мъглата беше толкова гъста, че сякаш я размътиха с крилете си. Придърпах качулката над челото си и започнах да си свирюкам една мелодия. Бях я научила от него; една от многото, които си тананикаше в тъмните кътчета на моето съзнание. Стара, тъжна, нежна сред тихия глъч. Тя звънтеше приятно в ушите ми и когато последните нотки се изплъзнаха от устните ми и се разляха по пътеката, неохотно чух как отмряха.

Притиснах тила си – прокарах пръсти опипом в тъмнината. Когато нищо не отговори, продължих със ситни стъпки надолу по пътя.

Щом земята стана твърде кална, навлязох в гората, където ме спря храсталак с горски плодове – черни и сочни. Преди да ги изям, извадих талисмана – едно гарваново

краче – от джоба си и го завъртях в ръка, а мъглата, която се стелеше досами пътя, полепна по мен.

Мравки се впримчиха в лепкавия сок по пръстите ми. Изтръсках ги, а остър киселинен вкус изгори езика ми там, където случайно бях сдъвкала няколко. Избърсах пръсти в роклята си; тъмната вълна беше толкова черна, че погълна петната изцяло.

Айони ме чакаше в края на пътя, точно отвъд дърветата. Прегърнахме се и тя улови ръката ми, докато се опитваше да зърне лицето ми под сянката на качулката.

– Бес, нали не си се отклонявала от пътя?

– Само за миг – казах, с лице към улиците отвъд.

Стояхме в края на Блъндер, а паяжината от калдъръмени улички и магазини ми се струваше по-страховита от всяка тъмна гора. Хора се суетяха; човешките и животинските звуци отекваха силно в ушите ми след толкова много седмици, прекарани у дома в гората. Пред нас профуча карета и звукът от тропот на копитата остро отекна по древните улични камъни. Мъж три етажа отгоре изплюска мръсна вода през прозореца си и част от нея опръска подгъва на черната ми рокля. Деца плачеха. Жени крещяха и гълчаха. Търговци прогласяваха своите налични стоки и някъде иззвънтя камбана; глашатаят на Блъндер оповестяваше ареста на трима разбойници.

Поех си дъх и последвах Айони нагоре по улицата. Забавихме крачка, за да разгледаме търговските сергии – да прокараме пръсти по новите платове, извадени иззад витрините на магазинчетата. Айони плати една медна монета за сноп розова панделка и се усмихна на

продавачката, при което разкри малката пролука между предните си зъби. Гледката ѝ ме стопли. Бях много привързана към Айони, моята жълтокоса братовчедка.

Бяхме толкова различни, моята братовчедка и аз. Тя беше искрена – истинска. Тя носеше чувствата си изписани на лицето, докато аз криех моите зад старателно практикувано хладнокръвно изражение. Тя беше жива във всеки един смисъл на думата; заявяваше гласно своите желаня, страхове и всичко останало, сякаш изричаше заклинание за благодарност. Където и да отидеше, тя носеше със себе си лекота; привличаше хора и животни. Дори дърветата сякаш се поклащаха в такт с нейната походка. Всички я обичаха. И тя ги обичаше на свой ред. Дори когато беше в неин ущърб.

Айони не се преструваше. Тя просто *беше*.

Завиждах ѝ за това. Аз бях едно уплашено животинче, спокойно толкова рядко. Нуждаех се от Айони – от щита на нейната топлина и лекота, – особено в дни като този, моя имен ден, когато посещавах дома на баща си.

Някъде далеч в дълбините на съзнанието ми звукът от потракващи зъби отекна бавно и плавно. Аз скръцнах със зъби на свой ред и стиснах ръце в юмруци, но без никаква полза – нямах власт над това кога идваше и си отиваше той. Едно момче мина покрай мен и погледът му се задържа твърде дълго върху лицето ми. Усмихнах му се престорено и извърнах глава. После прокарах ръка по изопнатите мускули на челото си, докато почувствах, че лицето ми е безизразно. Трик, който бях усъвършенствала с години пред огледалото – да оформям лицето си като глина, докато придобиеше смътното, скромно изражение на човек, който няма какво да крие.

